

Amikor először megpillantottam, nem hittem a szememnek. Mikor másodszor megpillantottam még akkor sem. Valahogy egyáltalán nem illett bele az erdő élővilágába. Zöld növények, nagy fák és apró csicsergő madarak mellett egy fehér szőrű, összefonódott, arany agancsú gyönyörű szarvas állt. Nem, egyáltalán nem illett ide.

A különös tünemény magabiztosan lépdelt előre egy virágos tisztáson. Én pedig egy közeli bokorból figyeltem minden mozdulatát, míg el nem tűnt a szemem elől. Azután néma csendben utána lopózkodtam. Ez mindaddig folytatódott és jól is ment, míg oda nem értünk egy hatalmas, meredek, szürke sziklafalhoz. Ott hirtelen hátrafordult és mintha csak érezte volna, hogy valaki figyeli, épp arra a bokorra vetette tekintetét, amelyben én lapultam. Szerencsére azonban nem vett észre.

A meredély egy része borostyánokkal volt benőve. A szarvas oda sétált és... keresztülment a sziklafalon! Pislogtam párat. Tényleg azt láttam, amit láttam?

Szinte rohantam a borostyánokhoz. Volt egy olyan sejtésem, hogy esetleg egy barlang van a futónövények mögött, de meg kellett róla bizonyosodnom. Ahogy elhajtottam az utamból a folyondárokat meg is pillantottam egy kis rést, amin én - igaz, hogy ugyan egy kissé görbén, de - simán át tudtam volna kelni. Nem úgy a szarvas! Az agancsa biztos nem fért volna át ezen a hasadékon.

Nem sokat gondolkodtam azon, mit kéne tennem. Egyszerűen csak lekaptam a hátamról a táskámat, kiráncigáltam belőle a tesóm elemlámpáját, felkapcsoltam és már be is léptem a nyílásba.

Világítottam magam előtt az utat. Néha még a falra is vetettem pár pillantást. Az egyik ilyen alkalommal valami megragadta a figyelmemet. Mintha valamilyen halvány csillogást fedeztem volna fel. Közelebb hajoltam, és valóban, volt ott valami.

Odanyújtottam a kezem és megtöröltem. Minimum egy kiló por maradt a tenyeremen.

Ami viszont a falat illeti... Meg kell hogy mondjam, eléggé meglepődtem. Egy doboló ember látszódott, rajta különös bőr ruha és azt hiszem, ha jól láttam még egy tegez is volt a hátán. Mellette pedig egy csillagos ösvény tűnt fel, amin fegyveres lovasok vágattak végig.

Még tovább is bámultam volna a barlangrajzot vagy mit, azonban zajt hallottam az alagút mélyéről. Ez pedig azt jelentette, hogy a szarvas a közelben van, vagy egyszerűen csak a Minotaurusz akar megenni vacsorára.

Előre siettem. A járat, ahogy egyre beljebb hatoltam, úgy lett egyre szűkebb. A végén már azt hittem, hogy beszorulok, és ott ragadok. Lehet nem kellett volna megenni azt az utolsó fánkot.

Egy idő után azonban az alagút egy nagy, viszonylag kör alakú terembe torkollott, ahol meglepően világos volt, így le is kapcsoltam az elemlámpámat és a zsebembe süllyesztettem. A falon három szabályos ajtónyílást pillantottam meg. A helyiség közepén pedig egy kő volt, amibe egy kardot is beledöftek. Úgy éreztem magam mintha belecsöppentem volna egy Arthur királyos filmbe. Tiszta fantasy.

Mikor közelebb akartam menni, hirtelen megint zajt hallottam. Mivel ez a hang valamelyik ajtónyílásból érkezett, jobbnak láttam visszahúzódní az alagútba. Hogy milyen jól tettem! Ugyanis a következő pillanatban egy sötét köpenyes alak lépett be a terembe. A csuklyáját mélyen a szemébe húzta, hogyha esetleg valaki mégis meglátná ezen az elhagyatott helyen éppen ebédidő kellős közepén, ráadásul hétfőn, mikor mindenki a munkahelyén van, biztos ne ismerje föl.

Az ismeretlen nem sokat teketóriázott, rögtön odaszaladt a kőhöz, egyszerűen kirántotta belőle a kardot és már ott sem volt. A harmadik járaton át távozott. Csakhogy elhagyott valamit a nagy sietségben. Ilyen messziről azonban sajnos nem láttam rendesen hogy mit, tehát közelebb kellett mennem hozzá.

Rászántam magam, hogy megtegyek közel két métert, tehát szép komótosan odaballagtam. Mikor lehajoltam, hogy felvegyem azt a valamit a földről, akkor vettem csak észre, hogy egy madár tolla volt az.

Úgy döntöttem nem lenne túl jó ötlet tovább itt maradni, mert a végén még az itteni tulaj észreveszi, hogy eltűnt a kard - mivel biztos nem jószándékból vitte el az a köpenyes idegen - és rajtam verik le a balhét. Arra jutottam, hogy most már egy kicsit sem érdekel miként és hova tűnt el a szarvas. Jobb, ha mihamarabb eltűnők innen én is.

Már szinte elhagytam a termet, mikor egyszer csak megszólalt mögöttem valaki:

- Hé, állj csak meg! - valahogy sejtettem, hogy ez a mondat nekem szól, így önkéntelenül is megfordultam.

Egy nagyjából velem egykorú, fekete hajú fiú állt az első ajtónyílás boltíve alatt. Farmert és egy dinoszaurusz csontvázas pólót viselt. Ha most nem folytatnám tovább ezt a leírást, akkor úgy nézne ki, mint minden normális ember. Csakhogy folytatom. A hátán tegez volt, az övé pedig egy tör lógott. Most pedig következék egy kis bónusz: egy hétágú ostort tartott a kezében.

- Hol a kard? - sziszegte alig hallhatóan.

- Ööö... - hangzott a mindent megmagyarázó feleletem. Az idegen fiú erre felemelte az ostorát és hozzá csapta a földhöz. Hang egyáltalán nem hallatszott, csak kék szikrák tűntek elő a semmiből.

- Még egyszer megkérdem: hol van a kard? - látszott rajta, hogy egyre idegesebb, és nekem valami nagyon azt súgta, hogy őt bízták meg a fegyver őrzésével.

- Jött onnan egy köpenyes alak - mutattam a harmadik ajtónyílás felé. - Majd egyszerűen csak kihúzta a kőből és elvitte.

- Nem hiszek neked, de majd ők döntenek a dologról - felelte nem épp barátságos vigyorral az arcán. Ahogy ezt kimondta az első nyílásból előlépett még két ember. Az egyik egy férfi volt olyan farmerben és bőrdzsekiben, amiben úgy nézett ki, mint valami rocksztár de minimum, mint egy rocker, a másik pedig egy nő kosztümben. Kissé ismerősnek tűnt, mintha már láttam volna valahol. Első ránézésre egy kicsi hasonlóság sem volt köztük. Azonban ha jobban megnézte őket a szemlélő, akkor észrevette, hogy mind a kettőjük ugyanolyan ostort tartott a kezében.

- Hol van a kard? - kérdezte a kosztümes. Ez a mondat a szlogenjük, vagy mi?

- Állítólag elvitte valami köpenyes alak - mondta a fekete hajú fiú gúnyosan és nem túl nagy meggyőződéssel a hangjában.

- Tényleg nem valószínű ez az eshetőség - kezdte a bőrdzsekis férfi. - Főleg ha mindvégig az őrhelyeden voltál.

Ez volt az a mondat, amire a fiú hirtelen megkövült. Szóval az ő feladata volt vigyázni arra a kardra. És nem volt a helyén. Ciki.

- Merre ment az a köpenyes alak? - szegezte nekem a kérdést a kosztümes nő.

- Arra - mutattam a harmadik ajtó irányába.

- A Hadak útján? - nézett felvont szemöldökkel a társa felé.

- Kizárt, hogy azon távozott volna - vágott gyorsan a rocker szavába a fiú. Az azonban csak a fejét csóválta.

- Nem, Bátor - sóhajtott a bőrdzsekis férfi. Nekem csak úgy másodpecek múlva esett le, hogy a fiú neve Bátor és nem egy tulajdonságot mondott előbb a „rocksztár”. - Vannak olyan táltosok, akik ezt könnyedén meg tudják csinálni. Nekem valami nagyon azt súgja, hogy nem látjuk többé viszont Attila kardját.

Attila kardja? Ez mintha rémlene valahonnan. Várjunk honnan is?... Bingó! Attila volt a hunok királya és a kardot egy juhász találta meg a rét közepén, mert bele állt az egyik birkája lábába. Utána pedig elvitte az uralkodóhoz.

- A lánnyal mi legyen? - szakította félbe a gondolatmenetemet a kosztümes nő. - Szerintem törölni kéne a memóriáját és hazaküldeni.

- Na, azt már nem! - kiáltottam döbbenet. Memóriatörés? Ki van zárva. Láttam én már ilyen filmeket. Megnyugtató, hogy csak az elmúlt pár percre nem fog emlékezni, majd elrontanak valamit és puff. Totál amnéziás lesz szegény. Még a nevére sem fog emlékezni. Velem ezt nem játszásk el.

- Nem?! - nézett rám hideg tekintettel. Láttam, hogy a szabad keze ökölbe szorul. Valószínűleg nem szokott hozzá, hogy bárki is ellenkezzen vele. Tuti valami fejes. - És szabadna megkérdezni miért?

- Azért, mert... - akadtam el. Hirtelen semmi épkézláb ötlet nem jutott az eszembe, majd beugrott valami. - Majd én megkeresem a kardot.

A három különös szerzet összenézett. Először komolyan azt hittem elröhögik magukat.

- Ez nem is olyan rossz ötlet - mondta legnagyobb döbbenetemre Bátor.

- Rendben - adta meg magát a két felnőtt. - De te is vele mész. Meg persze elmagyarázod neki ezt az egész hercehurcát. Hisz úgylát ráérsz, ha már nincs mire vigyáznod, mert *valaki* miatt ellopták.

Ezután a kosztümös nő és a bőrdzseki férfi átlépett az első ajtónyíláson és már el is tűntek a szemünk elől.

- Szóval mi ez az egész? - szegeztem Bátornak a kérdést.

- Magyar mitológia - vetette oda. Ám mikor észrevette, hogy felvont szemöldökkel nézek rá, folytatta. - A mondák mind valóságosak. Léteznek a táltosok, a turulmadarak, Attila kardja meg az összes többi. Én például táltos vagyok. Meg Vilma néni és a nagybátyám Alexius is az.

- Oké. És mik ezek az ajtók itt? Meg valami Hadak útját is említettetek.

- Majd' elfelejtettem. Ez itt a Nagy Terem, annak ellenére, hogy már többen is kérvényt nyújtottak be az átnevezésére, mert inkább kicsi mint nagy, de még nem jött össze ez az átnevezés. Amin te jöttél be, az az ország különböző helyeire vezet. Attól függ hol lyukadsz ki, hogy épp hova akarsz menni. Az első ajtón a központba lehet eljutni, a másodikon a Táltos Akadémiára, a harmadik pedig a Hadak útjára vezet. Tudod Csaba királyfi és a katonái azon tértek vissza, hogy segítsenek az itt maradottaknak. Amúgy nem ajánlom, hogy átlépd annak az ajtónak a küszöbét, mert egy pár ezer méteres zuhanás vár az olyanokra, akik nem rendelkeznek a megfelelő tudással és hatalommal ahhoz, hogy csak úgy simán ott sétálgassanak. Nem is nagyon ismerek olyat, aki képes ilyenre.

- Kik azok a táltosok?

- Sámánok, akik értenek a mágiához. Általában egy ilyen bűbájostorral és egy dobbal végzik el a varázslatokat. Ám az igazán nagyok, ezek nélkül is képesek rá. Te valószínűleg épp egy ilyen táltost láthattál - fejezte be a magyarázatot Bátor. - Téged amúgy, hogy hívnak?

- Elvira - feleltem az előbb elhangzottokon töprengve. - De hol kezdjük a keresést?

- Itt - felelte.

- Itt? - meredtem rá.

- Ja. Nyomokat keresünk, hogy következtessünk, ki lehetett a tolvaj.

- Azt mondtad nem ismersz egy olyan táltost sem, akinek ekkora hatalma lenne. Mégis honnan akarod előszedni a neveiket? Kézikönyvből?

- Tulajdonképpen igen - vigyorgott rám, majd egy apró kis könyvet húzott elő a zsebéből. Ezután csattintott egyet az ostorával, aminek következtében a kötet 2 centiméter vastagságú A/5-ös nagyságú lap méretére növekedett. Én pedig természetesen tátott szájjal figyeltem a jelenetet.

Bátor belelapozott, majd felkiáltott.

- Ez az! Nem is lesz olyan nehéz. Csak hárman vannak. Nem tudnál esetleg valamit mondani még arról a köpenyes alakról?

- Hmm... Elhagyott egy madártollat - válaszoltam, miközben már elő is halásztam a zsebemből. Bátor kikerekedett szemmel vette el a kezemből. - Mi az?

- Ez egy turul tolla. Ilyen madara pedig csak táltosnak van az országban. Holló Rózsa. Gyere! - mondta még, majd elindult ahhoz az ajtóhoz, amin át én érkeztem a terembe.

Utána indultam. Ám mikor én is beléptem nyílásba, az sokkal szélesebb volt, mint idefele jövet és a falat egy csomó folyondár borította. Szóval akkor ez az alagút tényleg oda vezet, ahova menni akar az ember. Persze csak az ország határain belül.

Nem is kellett sok, hamarosan kiléptünk a szabad ég alá... mégpedig egy vízesésből! Csontig hatoló hideg járta át minden porcikámat. Nagyon fáztam és csak úgy prüszköltem a vizet. Nem így Bátor! A ruhája és a haja totál száraz volt. Esküszöm, beállok én is táltosnak.

Már megint egy rengetegben voltunk. Fák, bokrok meg minden egyéb, ami egy erdőbe kell. Plusz egy kis takaros faház a közelben. Valami nagyon azt súgta, hogy oda megyünk, de természetesen csak azután, miután lejutunk arról a szitről, ahova a járat vezetett. Igazi vadregényes tájba illett, ahogy a vízesés ott csobogott le egy meredélyről közvetlen a szitrnél bele egy gyönyörű kék vizű kis tóba.

- Nem gondolod, hogy esetleg nem szeretnék csurom vizes ruhában mászkálni egész nap? - kérdeztem Bátort, miután a faház felé vette az irányt velem mit sem törődve.

- Ja, bocs elfelejtettem - nézett vissza rám kissé meglepődve, de már emelte is az ostorát a varázsláshoz. Mikor pedig csattintott egyet éreztem, hogy már nem vagyok vizes.

- Most viszont indulás!

- Oké - sóhajtottam. Azt már inkább meg sem akartam említeni, hogy mégis hogyan jutunk le erről a szitről ahova az út vezetett. Azonban Bátor erre hamarosan megadta a választ. Egyszerűen csak elindult előre és gyakorlatilag a levegőben sétált. Én meg természetesen tátott szájjal bámultam utána. A nyomozótársam ezen döbbenetemet pedig csak akkor vette észre, mikor már a túlparton volt.

- Ja, itt simán át tudsz kelni. Láthatatlan híd - kocogtatta meg a tákolmányt.

- Persze gondoltam - feleltem erőtlenül és nem épp őszinte mosollyal.

- Gyere már! - sürgetett még mindig Bátor.

Ráléptem a hídra. Biztos voltam benne, hogy ott helyben lezuhanok a kristály kék tó vizébe és úszkállok egy kicsit a halakkal, azonban nem ez történt. A lábam szilárd talajt ért. Odanéztem. Még most se láttam semmit, de elkellett hinnem, hogy ez az egész mégsem kamu. Egy láthatatlan hídon sétáltam át egy tó fölött, a semmi közepén. Ááá, ez csak a szokásos hétfő délutáni programom, semmi különös. No para.

Elindultunk a kis faház irányába. Nem kellett sokat sétálnunk, mégis az a pár méter kilométereknek tűnt. Fogalmunk sem volt mitévők legyünk, ha végre ott állunk majd Holló Rózsa előtt.

Odaértünk a faház elé. Bekopogtunk és egy nagyjából húsz éves férfi nyitott ajtót. Hosszú ballonkabátot és olyan sapkát viselt, mint Sherlock Holmes. Már csak a pipa hiányzott a szájából és tökéletesen úgy nézett volna ki, mint a nyomozó.

- Elnézést - szólalt meg mellettem Bátor. - Meg tudná mondani hol van Holló Rózsa?

- Persze - lepődött meg kissé a Sherlock Holmes hasonmás, miközben egy pipát vett elő a zsebéből. Most már teljes volt az összkép. - A temetőben. Tegnap este meggyilkolták.

- Oh - szisszentem fel. - Résztvünk. És ön a...

- Tanács által megbízott helyszínelő és nyomozó.

- Köszönjük. Viszontlátásra! - rángattam magammal Bátort, mivel mereven, tátott szájjal bámult maga elé és ezzel kezdett az idegeimre menni. Mégpedig eléggé.

- Egy ilyen nagyhatalmú táltost meggyilkoltak? - meresztette még a vízesésnél is a szemét.

- Ja. Az előbb mondták. Nem hallottad? - forgattam a szemem. - Amúgy, ha Holló Rózsa halott, akkor a turulmadarával mi van? Mármint, hogy került oda a terembe?

- Nem biztos, hogy az ő madarának a tolla volt. Bár ez tűnik valószínűleg. Tudod, egy turult nagyon, de tényleg nagyon nehéz „megszelídíteni”. Nem is lehet teljesen. A lelkének egy része mindig is vad marad. Éppen ezért, turult tartani nem épp egy életbiztosítás. Egyrészt, mert még így is eléggé fékezhetetlen, másrészt pedig olyan is akad, hogy azért ölnek meg táltosokat, mert így könnyebben lehet turult szerezni.

- Nagyon „értelmes” módszer - ironizáltam. - Menjenek el a kisállat kereskedésbe! De most komolyan! Amúgy akkor nem csak Attila kardját lopták el, hanem Holló Rózsa turulját is? Mégis minek?

- Fogalmam sincs. Semmi ötletem. Hacsaknem...

- Hacsaknem mi?

- Hacsaknem fegyvereket gyűjt az illető.

- Ööö... Minek?

- Mostanában vannak olyan pletykák, hogy a gonosz ébredszik, új erőre kapott. Lehet csak mese az egész, azonban ha ez igaz, akkor tudom, hova megy legközelebb a tolvaj. Indulás!

Követtem Bátort. Tehát még egyszer átkeltem a láthatatlan hídon plusz a vízesésen. A csontig hatoló hideg továbbra is megvolt, azonban egy csepp víz sem maradt rajtam.

Alig tettünk meg egy métert, a fal színe és mintázata már kezdett megváltozni. Szép fokozatosan eltűntek a zöld folyondárok és a helyükön bézs csempék jelentek meg. Mikor pedig elértük az alagút végét döbbeneten felkiáltottam.

- Egy fémváz asztal?!

- Ja, ez itt a Jász Múzeum - válaszolt Bátor a már jól megszokott vigyorral az arcán, majd kinyitotta az ajtót.

Beléptünk egy hatalmas terembe, aminek a végén megpillantottam Lehel kürtjét egy üvegfal mögött. Csakhogy ezzel még közel sem volt vége a teremben lévő dolgok repertoárjának. Az egyik falat például majdnem teljes egészében régi írárok borították. A másikat pedig különböző fegyverek díszítették vitrinekben. Íjak, nyilak, kardok.

A szoba egyik oldala pedig teljes egészében üvegből volt és a Nap, fényes sugarai azon keresztül táncoltak be a terembe.

A teremben senkit sem láttam. Ám egyszer csak ott termett mellettünk egy vörös hajú ostoros emberke, aki vagy csikós volt vagy pedig táltos. Bár ez utóbbi most valószínűbbnek tűnt a másiknál.

- Bátor - kezdte a lila pulóverén lévő cipzárral matatva. - Hogy kerülsz te ide? A kardra ki vigyáz?

- Bocs, Kiara, de most nem érek rá. Valaki mindjárt...

Bumm! A hatalmas ablak egyetlen csattanással millió apró darabra hullott. Az üvegszilánkok függönyén keresztül pedig besétált a helyiségbe a fekete köpenyes alak. A csuklyáját mélyen a szemébe húzta. Valami viszont más volt benne, mint legutóbb, most egy ostort tartott a kezében. Ha jól számoltam, tizenhárom fonatba fonták össze a szíjakat. Nem épp egy szerencsés szám.

- Tűnjetek az utamból táltosok! - mondta szenvtelen halk hangon, minden egyes szót hangsúlyozva.

- Bocs, de engem kihagytál - ásítottam egyet.

- Tűnjetek az utamból! - sziszegte újra, de már dühösebben.

- Jobb lenne azt tenni, amit mond - nézett ránk rémülten Kiara. - Hozok segítséget! - kiáltotta valószínűleg egy hirtelen ötlettől vezérelve, és futásnak eredt az ajtó felé.

Nem ért el odáig. A köpenyes idegen csattintott egyet az ostorával és növények nőttek ki a padlóból, amik elkapták a vörös hajú lány bokáját és megállásra készítették.

- Nem mész te sehova. És ti sem - fordult felénk a köpenyes. - Nem mozdultok, amíg itt vagytok, nem csináltok semmit, mert ha mégis... akkor nyomban végzek veletek.

- Bocs, de most nem érünk rá erre a mindjárt végünk van dologra, esetleg majd később - kapcsolódott be a beszélgetésbe Bátor. - Mivel jelen pillanatban, meg kell védenünk a kürtöt. Hisz nem azért jöttél? - nézett a köpenyesre az elmaradhatatlan vigyorral az arcán. Meg kell hagyni, jó nevet találtak neki a szülei.

- Milyen bátor vagy Bátor, hogy így beszélsz egy olyan valakivel, akinek el sem tudod képzelni, mekkora hatalma van. Bár a bátorság és az ostobaság között elég *vékony* a határ.

Láttam, ahogy a nyomozótársam keze ökölbe szorul. A tekintetünk találkozott, ő bólintott és tudtuk, hogy mindketten ugyanarra gondolunk. Háromra.

Egy... Bátor óvatosan elővette az ostorát. Kettő... Megmarkoltam a zsebemben lévő elemlámpát. Három... Támadásba lendültünk. Bátor csattintott egyet mire kék szikrák kezdtek el örvényleni a köpenyes körül. Már épp emelte az ostorát ő is, hogy hatástalanítsa a varázslatot mikor egyenesen nekidobtam a fejének az elemlámpát. Nagy csattanás hallatszott. A lelki szemeim előtt láttam, ahogy összeesik. Csakhogy nem ez történt. Szép lassan felénk fordította a fejét.

- Ez hiba volt - suttogta, bármiféle érzélem nélkül a hangjában. Csattintott egyet az ostorával, eltűntek a szikrák. Másodjára betört a kürt vitrinje majd az előbbi tárgy odarepült a kezébe. Harmadjára pedig elkezdtek körülöttünk is növények nőni. Mégpedig elég gyorsan. Ránk csavarodtak és térd alatt már meg sem tudtunk mozdulni. A köpenyes valószínűleg azt gondolta, hogy nincs is jobb a növény általi halálnál, mert az indák nem álltak meg, hanem tovább és tovább nőttek.

- Most pedig, viszlát! - mosolygott ránk feltehetően, a csuklya alatt, majd szép elegánsan távozott azon az ajtón át, amin mi is érkeztünk.

Eddig növény párti voltam. Most viszont, kezdtem úgy érezni, hogy ez már nem fog sokáig tartani. De nem ám! Főleg, mivel leesett, hogy a táskámban van a bicskám. Muhaha! Ördögi kacaj. Nektek annyi növénykéim!

Leráncigáltam a hátizsákomat, majd elkezdtem lázasan kutatni a zsebkés után, miközben a folyondárok kezdtek egyre jobban ellepni. Halványan érzékelttem, hogy Bátor és Kiara mintha mondanának valamit, de nem törődtem vele. Csak egy dolog érdekelt, a bicska.

Végre megtaláltam, természetesen a táskám legalján. Ám mikor ez már megvolt, a növények szinte teljesen elleptek. Csak nagy nehezen tudtam megmozdítani a kezemet és odaemelni az egyik folyondárhoz, hogy elvágjam. Másodjára már könnyebben ment. A növények kezdtek visszahúzódní, de ettől függetlenül bele telt egy kis időbe, míg kiszabadítottam magam. Csak ezután néztem a többiek felé. Őket bezzeg nem kezdte el benőni ez a sok vacak! Csak engem. Ááá, ilyen az én szerencsém. Még szép, hogy engem akarnak megfojtani a gyilkos növények. Mire is számítottam?

- Itt a bicska, én utána megyek - hadartam, majd odacsúszttam Bátornak a zsebkésem, és az ajtó felé vettem az irányt. Kinyitva ugyanaz a folyosó fogadott pár méteren át. Utána azonban megváltozott. Visszatért a jól ismert poros fal meg a szűk járat.

Úgy rohantam, ahogy eddig még soha. Utol akartam érni a köpenyest. Erre volt is esélyem, mivel még hallottam a cipőjének kopogását a köves talajon.

Berontottam abba a három ajtós csarnokba és akkor megpillantottam a köpenyest. Ott állt a harmadik ajtó előtt. Egyértelműen a Hadak útjára akart belépni. S hogy miért? Na, azt még nem tudtam meg, de valami azt súgta, hogy még ma meglesz a válasz.

- Állj! - kiáltottam rá. A köpenyes hátrafordult és ekkor lecsúszott a fejéről a csuklya. Az arca... ugyanolyan volt, mint Bátoré. Egyetlen apró különbség volt csak csupán. A szemében ott égett a gyűlölet parazsa, ami mindent megmérgezett.

- Most csodálkozol, mi?! - kacagott.

- Ja - feleltem.

- Ennél, azért bővebb válaszra számítottam. De úgyis mindegy, mert hamarosan meghalsz. Szabotáltad a tervemet, tehát eltaposlak, mint egy fűszálat - vigyorgott és a következő pillanatban már csattintott is egyet az ostorával, amiből vérvörös szikrák pattanta ki, azonban ezenkívül semmi sem történt. Másodjára is csattintott. Most még annyi sem történt, mint legutóbb.

- Hol is van, az a mindjárt végem van dolog? - vigyorogtam egyenesen a képébe.

- De ezt hogy? Ennek nem szabadna megtörténnie. Ez nem lehet... Ez... - dadogott a döbbenettől. Nem működött a varázslata. Mivel anélkül tehetetlen volt, futásnak eredt és átrohant a harmadik ajtón. Én pedig gondolkodás nélkül követtem. A pár ezer méteres zuhanás pedig csak akkor jutott eszembe, mikor már ott álltam a Hadak útján. Ez jó nagy pofára esés lesz.

Behunyt szemmel vártam, hogy a talaj kicsússzon a lábaim alól, de semmi sem történt. Mikor pedig kinyitottam, megláttam a gyönyörű csillagos eget, ami alig egy karnyújtásnyira volt tőlem. Varázslatos

volt. Olyan csodás ragyogást még sose láttam. Gyakorlatilag egy csillagok alkotta ösvényen álltam, ami fölött ott ragyogott az éjszakai égbolt éke, a hatalmas telihold.

Még órákig gyönyörködtem volna a látványban, azonban utol kellett érnem Bátor tesóját és visszaszereznem a kürtöt. Meg persze minél hamarabb el akartam húzni innen a csíkot, mert mi van, ha mégis lezuhanok?

Mikor a köpenyes meglátta, hogy én is itt vagyok és a pofára esés elmaradt, futásnak eredt. Én pedig rögvest rohantam utána. Nem hagyhattam, hogy meglógjon.

Egyértelműen gyorsabb volt nálam. Alig kezdtem el üldözni, szinte azonnal le hagyott. Sima futással nem érhettem utol, viszont, ha az eszemet használom, akkor...

Megálltam és lihegve odasétáltam a csillagösvény széléhez. Ahogy sejtettem, a szerpentes út folytatása pár méterrel alttam volt. Ha én most csak úgy simán leugranék oda, kitörne a lábam. Feltéve, ha itt is ugyanakkora a gravitáció, mint odalent a Földön. De inkább nem volt kedvem kockáztatni tehát úgy döntöttem, hogy megvárom, míg elér ide a köpenyes és ráugrok a hátára. Nem is kellett sokáig várnom. Hamarosan fel is tűnt a láthatáron. Mindjárt, még csak pár másodperc és... most!

Becsuktam a szemem majd ugrottam. Éreztem, ahogy a fülemből süvít a levegő ám ez nem tartott túl sokáig. Hamarosan éles fájdalom nyilallt a lábamba és egy elfojtott kiáltást is hallottam.

Először levegőt is alig kaptam, utána viszont feleszméltem, hogy tulajdonképpen az ellenfelmenél még mindig ott van a bűbájostora. Kinyitottam a szemem és észrevettem, hogy a csillagösvény szélén feküdtem alig pár centire az alattam tátongó mélységtől. Gyorsan beljebb kúsztam az úton és feltápázkodtam, így megpillantottam a köpenyest, aki ájultan hevert nem messze a bűbájostortól és a kürttől. Több se kellett nekem rögtön odarohantam és felvettem mind a kettőt.

Valamilyen különös ösztön azt súgta, csattintsak egyet az ostorral. Megtettem. Hogy mi lett a vége? A következő történt. Vakító zöld szikrák tűntek elő a semmiből. Elkezdtek körülötnünk örvényleni, míg végül az egész látóteret be nem borították. Mikor pedig oszlani kezdtek, már nem a Hadak útján voltunk, hanem a Nagy Teremben.

- Ez meg mi volt? - hallottam a hátam mögül Bátor döbbs hangját. Megfordultam így észrevettem, hogy nem csak ő néz felém döbbs tekintettel, hanem Vilma néni is.

- Ööö - kezdtem bele a magyarázatba. - Fogalmam sincs.

- Te táltos vagy - méregetett kissé kételkedő tekintettel a kosztümös nő. - És igen nagy hatalommal rendelkezel.

- Jó tudni - motyogtam.

Ez az értelmes beszélgetés tovább is eltartott volna, azonban Bátor tesója hirtelen felnyögött, és felemelte a fejét.

- Kolos?! - meredt rá Bátor. - De te... hogyan? Miért?

- Róla meg is feledkeztem - nézett Vilma néni kissé gonoszul a köpenyes felé, aki épp ebben a pillanatban emelte fel a fejét. - Merész Kolos! Sajnálom, hogy a Táltos Akadémia egyik legígéretesebb diákja ilyen mélyre süllyedt. Kapsz, majd egy kényelmes kis cellát, ahol nyugodtan elgondolkozhat az azon, hogy mit tettél. Ne aggódj elég időd lesz ezen tűnődni! Persze csak a kihallgatás után - fejezte be a szónoklatot, majd a földhöz csapta az ostorát. Egy ezüstös bilincs jelent meg Kolos kezén, aki épp az előbb tornázta magát ülő állapotba.

- Azt hiszitek legyőztetek? Hát tévedtek! A Szövetség úgyis kiszabadít, és akkor bosszút állok mindannyiátokon! Megfizettek mindenért! - fenyegetőzőtől gyűlölettől izzó hangon. Vilma néni ez, viszont láthatólag cseppet sem zavarta. Inkább csak csattintott még egyet az ostorával, mire megjelent két majdhogynem áttetsző ember, akik talpra állították a köpenyest és elvezették az első ajtó irányába.

- Tessék a kürt - nyújtottam a kosztümös nő felé. - Ja és a bűbájostorral mi legyen?

- Azt tartsd csak meg! Holnap pedig gyere el ide a Nagy Terembe! Van egy olyan érzésem, hogy hamarosan ellátogatsz a Táltos Akadémiára - mosolygott rám, majd ő is átlépett a központba vezető ajtón és eltűnt a szemünk előtt.

- Kösz a segítséget! Meg itt a bicskád - fordult felém Bátor, Vilma néni távozása után és a kezembe nyomta az említett tárgyat.

- De a karddal mi lett?

- Kolos majd szépen elmondja nekik, hol van. Meg persze mindenről beszámol. Tudod, vannak jó varázslatok. Amúgy holnap szerintem biztos elnéztek, az Akadémiára, úgyhogy majd akkor tuti találkozunk. Feltéve, ha nem kerítik elő addig a kardot, mert akkor van rá esély, hogy megint engem bízna meg az őrzésével. Bár ezek után... Ááá ki tudja? De most jobb, ha megyek, mert még lekésem a vacsorát. Viszlát!

- Hello! - köszöntem el én is. Bátor pedig ezek után távozott a második ajtón keresztül így én egyedül maradtam.

Mit is mondott az előbb? Lekési a vacsorát? Hisz nem lehet olyan késő. Vagy mégis? Ahogy pedig rápillantottam az órámra rájöttem, hogy lehet olyan késő, mégpedig simán. Este hat volt. Én meg azt mondtam otthon, hogy legkésőbb négyre visszamegyek! Ez így nem lesz jó.

Ilyen szép gondolatokkal ballagtam hazafele, mikor hirtelen bevillant valami. Ma kaptam egy bűbájostort! És Bátort idézve vannak jó varázslatok.